

CATECHISMUS ZONDAG 47

Ds. D. Chr. Overduin 1 juli 1990

Catechismus zondag 47

Schriftlezing : Johannes 17

Zingen : Psalm 8 : 1
8 : 2
89 : 6,7,11
72 : 11

De 47e Zondag.

VRAAG 122: Welke is de eerste bede?

ANTWOORD: "Uw Naam worde geheiligd." Dat is: Geef ons eerstelijk, dat wij U recht kennen, en U in al uw werken, in welke Uw almachtigheid, wijsheid, goedheid, gerechtigheid, barmhartigheid en waarheid klaarlijk schijnt, heiligen, roemen en prijzen; daarna ook, dat wij al ons leven, gedachten, woorden en werken, alzo schikken en richten, dat Uw Naam om onzentwil niet gelasterd, maar geëerd en geprezen worde.

CATECHISMUS ZONDAG 47

THEMA: DE NAAM

De Heere heeft Zichzelf een Naam willen geven. We hebben daar misschien wel wat breedvoeriger op gelet bij 'dat wij de Naam des Heeren niet ijdel zullen gebruiken' en bij die gelegenheid verschillende Namen genoemd. Dat wilde ik deze keer eigenlijk niet zo doen maar inzonderheid de nadruk leggen op die wonderbaarlijke Naam 'Vader', waar we al iets van gehoord hebben in de voorgaande zondagafdeling.

Een naam.

Wij zeggen wel eens: Mensen hebben namen - zo staat het in het oude vragenboekje - om ze van elkaar te onderscheiden. En sommigen passen dat ook op de Heere God toe, om Hem van de afgoden te onderscheiden. Dat is een beetje eigenaardig gezegd, want afgoden bestaan niet. Afgoden, tenminste in die zin bestaan ze niet, wij hebben ze wel. Afgoden genoeg. En er zijn heel wat machten en krachten werkzaam. Maar toch, de Heere is alleen God. En wij weten, zegt Paulus, dat een afgod niets is. Maar wij hebben dus namen nodig om ons van elkaar te onderscheiden.

Dat heeft de Heere God dus niet nodig. Als de Heere God Zichzelf Namen wil geven, zoals Hij Zichzelf onder zovele Namen heeft bekend gemaakt in het Woord van God, dan is dat Zijn barmhartigheid, dan is dat Zijn genade en ontferming.

Wat zouden wij nu in dit verband van die Naam mogen zeggen?

Is God hetzelfde als Naam?

Daar kan je de nadruk op leggen, de Naam ziet het Wezen. Hij is die Hij heet en Hij heet die Hij is. Als we spreken of als we noemen de Naam Jahweh, de 'Ik ben die Ik ben', 'Ik zal Zijn die Ik zijn zal', 'Ik zal er voor u zijn', dan is dat ook werkelijk zo. Dat kan je van mensen met soms mooie namen niet zeggen, dat gaat niet op. Maar bij God gaat het wel op, dat Hij is die Hij héét. Maar hoewel het goed is om die eenheid te benadrukken, tussen God en Zijn Namen, toch is er wel onderscheid.

En daar wilde ik mee beginnen bij de overdenking van deze vraag en antwoord van Die Naam.

Er is onderscheid.

Zo goed als de Heere de God is van Zijn Woord, zo weten wij ook dat God in geen enkel boek opgesloten is. Dat is God niet. Al mogen we spreken van de Goddelijke Schriftuur. Zo zou je dus ergens ook kunnen zeggen: God kan niet gevangen zijn als het ware, uitgeput zijn, in Zijn Naam. God is groter, allesomvattender, allesver-

CATECHISMUS ZONDAG 47

vullender. Nogmaals je moet niet tekort doen aan de eenheid die er is tussen God en Zijn Naam. Hij ís die Hij héét! Maar tegelijkertijd moet je bedenken, je mag onderscheiden, je móét onderscheiden. Dat merk je als je in de boeken van de Koningen en van de Kronieken leest over de inwijding van de tempel. Als Salomo de Heere een huis heeft mogen bouwen en hij in gebed de Heere aanroept. Dan merk je in dat gebed het volgende - ja, er staat heel veel in dat gebed, maar het gaat nu even over God en Zijn Naam - Hij zegt verschillende keren: God is in de hemel; de Heere woont in de hemel; daar openbaart Hij Zijn heerlijkheid het allermeeest. Wat dat betreft is er geen huis dat Hem zou kunnen bevatten. Maar dan vraagt hij of God in dat huis, in die tempel Zijn Náám zou willen doen wonen. Dat Hij Zijn Naam als het ware daarin zou willen schrijven.

Dus, hoewel God in de hemel woont en er geen huis is en geen boek is dat Hem kan bevatten, Hij toch Zijn Naam zou willen doen wonen in Zijn huis.

Daar vind je dus - en op veel andere plaatsen - die fijne onderscheiding 'God - Naam'. Hoewel de Naam iets wat waarachtig is van God zegt, zo sterk dat in de oude bedeling die Naam als het ware ook wordt voorgesteld als een Persoon, als God zelf. Omdat het iets is, een openbaring is van de levende God in Wiens Naam gezongen, gebeden wordt. Tot Wiens Naam de toevlucht wordt genomen. Want wie zou God kunnen zien en leven? Wie zou tot dat Heilig Wezen van God kunnen naderen? Maar die Naam is iets van Zijn barmhartigheid, van Zijn ontferming. Naar die Naam vlucht de rechtvaardige en hij wordt in een hoog vertrek gesteld. Die Naam is voor het oprecht gemoed van als Zijn gunstvolk goed.

De Naam.

Als je daar bij bepaald mag worden in de Bijbel, dan ga je hoe langer hoe meer zien en gevoelen het wonder van de Naam en van het genoemd mogen worden naar Zijn Naam en het aanroepen van Zijn Naam. Dan gevoel je en geloof je ook hoe zou het schepsel God in Zijn eigenlijke heerlijkheid en majesteit ooit kunnen naderen. Maar in de Naam - mag ik het eens even zo zeggen - die vooruitgeschoven post komt God naar beneden, komt Hij tot mensenkinderen, maakt Hij Zijn Naam bekend, laat Hij iets zien van Zijn grondeloze barmhartigheid, van Zijn genade, van Zijn ontferming.

Hoe zou je dat nu nader mogen omschrijven? Die Naam. Dat uiterste van Gods ontferming. Is dat alleen maar een woord? Of, hoe is dat nu zichtbaar? Is het zichtbaar? Die Naam?

En dan neem ik toch even de toevlucht tot ons menselijk leven. Hoe groot de tegenstelling ook is. Want ik moest onder het zingen nog even denken aan mijn grootvader. Die kon zo eigenaardig uit de hoek komen op de preekstoel. En toen zei hij: Ik liep van de week met Zijtje - dat was zijn ouderling - door de stad en jullie weten, ik ben maar een domme man, ik zag overal staan N.V., N.V., en ik zei tegen Zijtje, dat is een wijze man: Wat betekent dat toch? Maar dominee, weet u dat niet? Dat betekent: Naamloze Vennootschap. Oh. Nou, zegt hij, vanmorgen wil ik daar over preken, over een naamloze vennootschap van verloren mensen, van ellendige

CATECHISMUS ZONDAG 47

mensen. Máár, die een Koning hebben! Een Koning die het zaligst lot ver boven andere goôn kan schenken.

Toch wil ik die N.V. even gebruiken om iets wat dichterbij te brengen.

Een mens heeft een karakteristiek. Dat je soms zegt, bijvoorbeeld, hé, dat is nu echt moeder, of, dat is nu echt vader, of één van de kinderen.

Waar komt dat in uit?

Nu, dat is heel verschillend.

Dat is soms, als je laat thuis komt, dat lampje dat brand. Of het schoteltje met wat lekkers er op, wat er op je staat te wachten. Of een briefje op het kussen van je bed. Zoiets. Je kunt het misschien ook zien aan de inrichting, de plaats van dat vaasje, van dat boekje, van dat bosje bloemen. Dat is écht moeders hand. Dat is écht vaders hand.

Je kunt het ook in de negatieve zin gebruiken.

Als iemand in een werkstuk - in je beroep, zal ik maar zeggen - een foutje gemaakt heeft, maar het is niet direct zo dat je het weg kunt gooien, dan zeg je: O, je hebt wel je naam erin geschreven. Er zit een krasje op, als het niet helemaal goed past. Dat noem je dan ook 'je naam ergens op schrijven'.

In de negatieve zin kan je zeggen: Hé, dat is nu typisch dat kind. Ieder kind is verschillend; ik had er ook één bij, die zat net zo lang te flinteren aan het behang tot het een beetje los ging, en dan maar trekken, hele vellen er af; iets destructiefs, denk ik; alles snipperen, alles kapot maken. Een ander is soms heel wanordelijk, dat je zegt: oh, dat is echt die hoor. Alles neergesmeten, enz.

Dat is een soort naamkaartje dan, een karakteristiek. In goede, leuke dingen, maar ook in minder goede dingen, negatieve dingen. Dat is écht hij weer, of zij weer. Ja, daar zie ik hem voor op aan. Zo ís hij nu gewoon.

Dat is dat kleine menselijke leven van eigenlijk 'naamloze' schepselen. Die hun naam, in de positieve zin, hebben verspeeld. Die mensen zijn, maar die het voornaamste kwijt zijn: God, Zijn gemeenschap, Zijn Naam, Zijn eer.

Nu God, de Naam.

Ja, met eerbied gesproken, hoe is God?

Dat kan je toch nooit zeggen?

Niemand weet hoe en wat God in alle volheid is. Hoe Hij nu boven deze aarde op Zijn troon gezeten is in heerlijkheid en majesteit. Hoe Hij regeert, wie zou dat kunnen bevatten?

Maar nu heeft God iets, dat wij niet wisten, dat we niet konden bedenken, en dat er toch geweest is en nóg is, geopenbaard. Zodra de mens als zo'n naamloos schepseltje wegvlochtte voor het aangezicht van God, kwam God en riep hem en sprak met hem. God gaf Zichzelf als het ware 'te kennen'.

Waar werd nu 'Naam' inzichtbaar. In Zijn woorden. In Zijn beloften. - maar ik hou nog even dat beeld van ons mensen even vast - In wat Hij deed.

Adam en Eva stonden daar, letterlijk en figuurlijk, in de kou als naakte mensen. Ze waren al gevluht. Ze kwamen bevende tevoorschijn. Ze gaven uiteindelijk God en elkaar de schuld. Je zou zeggen: Het zijn geen mensen meer. Het zijn geen

CATECHISMUS ZONDAG 47

kinderen die niet liegen. Het zijn opeens leugenachtige mensen.
Nu doet God iets.

God bekleedt die mensen. Hij maakt voor hen rokken van vellen. Dat is een Naam. Elke keer. Had jij gedacht dat God zo was, Eva? Nee, dat had ik nooit gedacht. Ik dacht: Het is voor eeuwig kwijt. Het is voor eeuwig verloren. We moeten de eeuwige dood sterven. Nu moet je eens kijken, Hij wilde ons niet in die alles-verstarrende en -dodende kou, naar lichaam en ziel laten blijven. Maar naar Zijn eeuwig welbehagen sprak Hij Zijn belofte en gaf Hij ons dit kleed.

Daar zie je nu iets van wat ik bedoelde, ook door het aanhalen van de tempel, Salomo, God is in de hemel. Maar in de NAAM kan Hij bij ons komen, wilde Hij bij ons komen, wordt de wonderbaarlijke ontdekking gedaan - ik hoop voor ons allemaal, geen één uitgezonderd.

‘Denk aan het Vaderlijk meêdogen (kijk eens)
Heer’ waarop ik biddend pleit;
milde handen vriend’lijk ogen,
zijn bij U van eeuwigheid.’

Gods barmhartigheid, Zijn grondeloze ontferming kwam daarin uit. Ook in de tempel. Als er soms iets van de heerlijkheid Gods afdaalde, dan konden de priesters niet binnenkomen. Ze zouden sterven. Maar God liet daar in die tempel Zijn NAAM wonen. Die Naam liet Hij daar wonen, Hij schreef als het ware die Naam in de dienst van de offers, in de persoon en het werk van de priesters, in de heilige attributen, de ark, het voorhangsel, het reukofferaltaar, de tafel van de toonbroden, het brandofferaltaar, levieten en hun werk, al de tangen en alles wat er nodig was bij het dagelijks werk in de tempel, de mensen die daar op de ramshoorn of op de trompetten bliezen, de zangers die daar zongen.

Dat was nu een stukje zichtbare NAAM.

Wat we niet geweten hadden, wat we niet kónden weten, maar dat God wilde geven om Zijn eeuwige barmhartigheid bekend te maken aan mensenkinderen, aan Abraham en zijn zaad. Zo wilde Hij met geen volken handelen, die moesten Zijn getuigenissen en Zijn verbondsgeheimen missen.

Maar de diepste kern zou je kunnen noemen, die Naam van God, dat ingegrifte, dat had als kern Zijn Vader-zijn.

Het is in het Nieuwe Testament niet iets nieuws als er gesproken wordt over Vader. Ook in het Oude Testament is sprake van Vader en van kinderen. Als Jesaja in hoofdstuk 63 spreekt over die grote liefde van de Heere, die Zijn Heilige Geest in het midden van dat volk wilde geven, en dan daar tegenover stelt het schandelijk gedrag van de kinderen, die zo alles en alles opzij hebben geschoven, die Vader Zijn eer niet hebben gegeven, die Hem niet gehoorzaam zijn geweest, die niet in Zijn wegen wilden gaan. Dan lees je in een ontroerend pleiten dat hij zegt: Nu dan, Gij zijt toch onze Vader, Abraham weet van ons niet en Israël kent ons niet, U bent toch van oudsher die God, och, ontferm U toch, waarom zoudt Gij ons van Uw wegen doen dwalen, waarom verstokt Gij ons hart, dat wij U niet horen, niet vrezan. Wil de hemelen toch eens scheuren en Uw Naam aan Uw wederpartijders bekend maken, dat de bergen van voor Uw aangezicht vervloten.

CATECHISMUS ZONDAG 47

Het was niet onbekend, die Vadernaam.

Daarom, als Jezus in het hogepriesterlijk gebed zegt dat dat nu ook behoorde tot Zijn werk, om die Naam bekend te maken. Dan betekent dat niet dat die Naam nog niet bekend was, maar dan betekent dat dat in Jezus Christus DE NAAM ontdekt en onthuld werd, en wordt, als NOOIT tevoren. Dat God in Jezus Christus zo dichtbij gekomen is dat er geen ander voorbeeld uit Gods Woord te noemen is, dan dát. De mensen spraken toen ook wel over Vader, maar ze wisten niet wat ze zeiden, meestal. Het was Vader-schepper. Het was de Vader waarvan wij, nou ja, zulke gehoorzame kinderen van zijn, maar we zijn het niet, maar net alsof. En we beseffen niet dat we Hem hebben onteerd met al onze inbeelding en met al onze hoogmoed. Maar Jezus zegt: Ik heb die Naam bekend gemaakt, Vader, en Ik zal Hem bekend maken. Je merkt dat het Hem er alles aan gelegen is, om die Naam bekend te maken, die Vadernaam, aan degenen die Hij van de Vader gekregen heeft, die verloren kinderen en schapen van het huis Israëls.

De Naam, de Vadernaam is het allersterkst naar buiten getreden in de Heere Jezus Christus. Sterker kon het niet!

Adam en Eva konden kijken naar hun kleding en zeggen: 'k Had nooit geweten dat Hij zó is.

Menigeen, duizenden, zijn verbroken door die Naam, die ons kleedt en die ons niet laat vergaan.

Het oude volk zag, naast al de namen, die Naam kenbaar in tabernakel en tempel. Ze zag daar de mogelijkheid van de vervanging, de plaatsbekleding. Een dier werd geslacht, een dier werd geofferd. Zij mochten terug naar het leger, naar huis. Het was groot. Het waren de liefelijkheden van Zijn tempel. Het was het verlangen van de oude dichters naar het huis:

“k Waar liever in mijn Bondsgods woning
een dorpelwachter, dan gewend
aan d'ijd'le vreugd in 's bozen tent.’

Daar stond iets geschreven van de Naam.

Kijk, nu is het zo dat Jezus Christus in de wereld kwam als Zoon van de Vader en Zoon des mensen. En Hij vormt het toppunt van de Naam. Geen andere naam is er onder de hemel gegeven door welke wij moeten zalig worden.

Het klinkt misschien een beetje eigenaardig - ik heb het misschien nooit eerder zo gezegd, en ik wil niet dat het verwarrend zou werken - maar tegen degenen die zouden zeggen - ik heb er één van de vorige keren iets van genoemd - in het Onze Vader komt de Naam van de Heere Jezus toch niet voor. Jawel, het is een beetje eenzijdig gezegd, maar Onze Vader, die in de hemelen zijt. Zo sterk is het getuigenis, is de openbaring van de Vader in Christus Jezus, dat Hij heeft gezegd: Die Mij gezien heeft, die heeft de Vader gezien, want Ik en de Vader zijn één. Wat is de mildheid, de barmhartigheid, de ontferming, de rechtvaardigheid in Christus Jezus toch openbaar geworden aan de mensenkinderen, die Hij het wilde openbaren.

Welke is de eerste bede?

Uw Naam worde geheiligd.

CATECHISMUS ZONDAG 47

Kan je nu begrijpen - of, begrijpen - aanvoelen waarom het zo moet beginnen? Een ander begin is er niet. Ik heb het niet. Ik kan toch moeilijk zeggen: Mijn naam? Die is alrede genoemd, zegt de wijze man. Het is bekend dat wij niet kunnen richten met Dien die sterker is dan wij. Wat wil dat zeggen, onze naam? Wij hebben er wel heel wat mee op, natuurlijk, daarvoor zijn we zulke hoogmoedige zondaren. Maar wat betekent het in principe, wat moet je er uit halen, wat moet je er mee doen? Op aarde kan je er misschien een deurtje mee open krijgen, maar in de hemel, bij God, bij de rechtvaardige God, kan je niets beginnen. Daar gaat God niet voor opzij.

Uw Naam worde geheiligd.

Want het is het begin. Het is het vooruitgeschoven blijk van Gods eeuwige liefde. Daarom is er geen ander begin: Uw Naam.

Weer voel je in alles, als je de Bijbel goed leest - dat kunnen we niet van onszelf, we hebben zo nodig de sleutel, de Heilige Geest - dan kom je altijd tot de ontdekking dat het allemaal een eenzijdig werk van God is. Dan zit je niet altijd zo tegen te sputteren, ja maar, wij, wij dit en wij dat, wij zus, wij zo. Dan overvalt je iets wat je geen naam kunt geven, je valt weg. Je voelt dat je weggevallen bént. Dat je eigenlijk een verloren menskind bént. Het geeft geen pas meer om nog naar voren te komen en te zeggen: Ja, ik. Er is geen begin en geen beginnen aan. Maar nu komt die Oudste Broeder en Die zegt: Ik zal het jullie leren. Ik zal het jullie voorzeggen. Dan moet je zeggen: Onze Vader, Die in de hemelen zijt - dat is Mijn Vader, dat kan Hij zeggen - Uw Naam worde geheiligd. Daar gaat het om, dat die Naam herkend wordt en erkend, want dat is mijn zaligheid, mijn redding. Dat die Naam écht gehoord wordt.

En als je dat eenmaal ziet, als je die smaak te pakken hebt, dan zeg je: O, dat is nu net de behoudenis van de kerk, dat de Heere God nu uit vrije goedheid Zijn handen wilde uitstrekken naar zondaren. Dat Hij ALLES, ALLES heeft meegebracht in Christus Jezus. En dat Hij Zichzelf heeft willen laten kennen in Christus Jezus.

Daarom is er geen andere mogelijkheid, zou je zeggen. Niet omdat wij dat weten, maar omdat Jezus het heeft gezegd. Wij zien mogelijkheden zat om onze naam er ook nog tussendoor te schrijven, als belangwekkend. Maar Jezus zegt: Het kan niet. Er is maar één weg: Dat die Naam van die Vader in Christus Jezus geheiligd worde.

Zie je wel! Dus wij moeten Gods Naam heiligen!

Nu, die IS al geheiligd!! Die IS al geheiligd!!

Heiligen wil zeggen: Hoog houden.

Heilig wil zeggen: Afgezonderd tot.

Het is iets van God. Heilig, heerlijk, nooit volprezen.

Die Naam is geheiligd.

Door wie?

Door de Heere Jezus.

Vader, Ik heb Uw Naam verheerlijkt op de aarde. Ik heb voleindigd het werk dat Gij Mij op de hand gezet hebt om te doen.

Daar moet je niet gering over denken.

Nu moet je niet zeggen: Hè, hè, altijd maar weer: HIJ, HIJ, HIJ. Dat moet je niet zeggen.

CATECHISMUS ZONDAG 47

Want, als je daar niet achter komt, als je dat niet gelooft, dan moet JIJ het doen. Dan moet jij doen wat Jezus Christus heeft gedaan. Dan moet jij écht die Naam van God heiligen zoals Hij het heeft gedaan. In opstaan; in nederliggen; in ingaan; in uitgaan; in eten; in drinken; in arbeid en in rust; tot in de vakantie toe, bij wijze van spreken; ALTIJD die Naam hoog houden, boven alles. Dat moet je dan écht doen! En als je het niet doet, dan ben je onder de vloek. Want God wil geëerd worden en geprezen, omdat Hij het altijd waardig is.

Je moet dus niet zo oppervlakkig en goedkoop even een overstapje maken, of een stapje, naar de goeie christenheid, die behoren tot de heiligen van Zijn Naam. Want in de tijd van de Heere Jezus waren het zeer gelovige orthodoxe mensen, godsdienstige mensen, maar Jezus zegt: De wereld heeft Mij niet gekend. En daar bedoelt Hij niet al die heidenen mee, maar daar bedoelt Hij die mensen mee waar Hij midden tussen wandelde. Dezen hebben bekend dat Gij Mij gezonden hebt.

Dus het gaat er niet om - je kan wel een geleerd betoog houden, je kan wel een lesje over God leren, maar dat is het niet. Dus het is wat dat betreft reddeloos.

Die Naam IS geheiligd, dat moeten we erbij zeggen.

Waarom staat het er dan in de vorm van een bede: Uw Naam wórde geheiligd, Als het dan toch gebeurd is, volmaakt? Dat God nooit een stukje van Zijn eer tekort komt. Dat Zijn deugden en volmaaktheden geprezen zijn. Dat Zijn heilige wet vervuld is. Waarom dan: Uw Naam worde geheiligd?

Daarom!

Ik hoop dat we dat samen nu eens mogen opeten.

Waarom staat er: Uw Naam worde geheiligd?

Omdat die Naam geheiligd IS.

Omdat die Naam verheerlijkt IS.

Dan kan je zo blij worden. Dan durf je niet zo makkelijk te zeggen, het gaat er maar om in mijn leven dat God aan Zijn eer komt. Dan hoor je jezelf praten. Dat durf je haast niet te zeggen. Dan durf je niet mee te doen met dat algemeen oppervlakkig godsdienstig gedoe van 'alles ter ere van God'.

Moet dat dan niet?

Ja, dat zal zo ZIJN, omdat die Naam geëerd IS!

Maar daar moeten wij buiten vallen. Daar moeten wij rechtlijnig gaan zien dat God in Christus Jezus aan Zijn eer en aan Zijn heiliging gekomen IS, VOLMAAKT.

Dan gaan we amen leren zeggen op dat oude Evangelie dat tóch nieuw blijft.

Dan gaan we weer iets verstaan, juist, waar wij als het ware er tussenuit vallen, van die innerlijke blijdschap, waar zovelen die het hebben mogen ontdekken zo blij mee geweest zijn, hoe nu in die Borg en Middelaar God aan Zijn eer gekomen is, dat Zijn Naam geheiligd is. Dat je zegt - och ja, ik weet wel, zo simpel ligt het allemaal niet, maar ik druk het een beetje simpel uit - al ga je nu op je kop staan, al vlieg je door de muur heen - ik heb wel eens een dominee horen zeggen: Ja, eer dat je daar bent dan zal je eerst wel eens het behang van de muur hebben moeten krabben. Dat is allemaal onzin. Dat telt allemaal niet meer mee. Het heeft geen éneke betekenis. Ik zou liever zeggen: Al scheur je al het behang van de muur, zondaar, het baat je niets. Al zou je veertig dagen vasten, het helpt allemaal niets. Waarom niet?

CATECHISMUS ZONDAG 47

‘Ik heb bij ene Held (één) voor Isrel hulp beschoren,
Hem uit het volk verhoogd; Hem had Ik uitverkoren.’

Dat wordt nu de ademtocht. Dan ga je weer eens blij worden met dat oude Evangelie. Niet in die onverschilligheid van, nou het zit wel goed. Nee. Maar in die innerlijke verheuging: O God, nu word ik zalig, omdat U aan Uw eer gekomen bent en dat Uw Naam geheiligd is in Christus Jezus. Nu is het een klaar gemaakte redding en behoudenis in Uw lieve Zoon Jezus Christus. Jawel. Je moet niet denken dat iemand die evangelisch heet, dat die het wéét, dat hij het dáárom weet, omdat hij evangelisch heet. Die raaskalt ook maar een beetje aan. Wij allemaal. Je moet eraan ontdekt worden, je mag eraan ontdekt worden en in onderwezen worden. Dat is het. Je kunt niets wegblazen, nog geen veer, als het over deze dingen gaat.

Maar ben nu eens eerlijk, ben je daar nu blij mee of niet? Dat je zegt: Tjonge, tjonge, jonge. Niet om mijn schuld te verkleinen. Nee, om mijn schuld te vergeven. Niet om me in mijn losbandige leven te stijven. Nee, helemaal niet. Maar als de krachtbron van alles. Dat werk van mijn Goël, mijn Verlosser, mijn Zondeverzoener en Zondevernieler. Dat.

En daarom staat er nu: Uw Naam worde geheiligd.

Het klinkt heel tegenstrijdig.

Vanuit het verbroken werkverbond kan je het nooit aan elkaar krijgen. Maar, uit dat eeuwig trouwverbond van onze Heere begint het ons een beetje te schemeren: Ja, dáárom: Uw Naam worde geheiligd. Die worde zo hoog gehouden dat wij U erkennen en herkennen in Uw lieve Zoon Jezus Christus. Dát is de heiliging van de Naam. Als we Hem niet binnen ons partijtje trekken, als we Hem niet als een soort iemand beschouwen die het voorbeeld geeft of het voortouw genomen heeft en nu, jongens, nu zetten we hem op, en nu Nee! maar dát is het heiligen van de Naam, als we zeggen: Ik weet maar van Eén, dat is mijn Heere en Zaligmaker Jezus Christus. En van verder weet ik geen. Hij is mijn hoop, mijn verwachting, mijn eeuwig al.

En dat is nu niet vanzelfsprekend. Daar zegt nu Jezus van: Kinderen, omdat Ik het voor elkaar maak, omdat Ik Mijn Vader nu alles en alles heb gegeven, waar Hij recht op heeft, dan moeten jullie maar veel vragen: Uw Naam worde geheiligd. Dat jullie nu dat leren erkennen. Dat jullie daar nu alleen bij willen leven en dat je daarbij ook mag sterven. Dat je zegt: Och, lieve vrouw of kinderen, ik weet ook geen raad, maar ik steun alleen op dat werk van die dierbare Zone Gods.

Net als die oude dominee - weet je wel, ik heb het je wel eens verteld - Hoe is het nu vader? Ze dachten: Hij zal wel dit, hij zal wel dat. Hij heeft er altijd zo ruim over gesproken, maar zo zal het niet gaan. En dat hij zei tegen die zoon: Jongen, zeg tegen je moeder: Als God doet met je vader naar z'n bidden, preken, lezen, danken, dan is ie voor eeuwig verdoemd. Maar je vader ligt vast in dat eeuwig trouwverbond van God.

Dan voel je, dat is nu iets van het geheim. Dat is nu iets van het wonder. Daar blijft alleen HIJ over. Zijn Naam worde geheiligd, moet eeuwig eer ontvangen. En daar

CATECHISMUS ZONDAG 47

mogen we nu om bidden. Dat die Naam die geheiligd IS, nu onder ons, in ons ook geheiligd worde, gerespecteerd, verheven. Geen naam is naar waarheid. Die Naam is naar waarheid mijn Jezus ook waard, want Hij kwam om zalig te maken op aard.

Onze Vader, Uw Naam worde geheiligd, in Uw eeuwig trouwe ontferming, in Uw eenzijdige liefde tot en over zulke afkerige kinderen.

Mag je het zien schemeren? Het is altijd maar een schemeringetje hoor.

Mag je iets van die blijdschap gevoelen? Dat je zegt, nu ja, een mens kan wel eens aangenaam gesteld zijn, maar ja, dat gaat toch weer over ook natuurlijk, alles gaat over met ons. Maar, die blijdschap, die nimmermeer van u zal worden weggenomen, heeft hier mee te maken. Die blijft. Jezus Christus de gekruisigde en opgestane Heere. Daar heeft de Vadersnaam vlees en bloed in aangenomen.

We zijn vaak het spoor bijster. Vaak zijn we vergeten de oude waarheid. Omdat wij met oude waarheid iets heel anders bedoelen, vaak. Maar dit is de echte oude waarheid dat Vader heeft gezegd: Dit is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, Mijn Paraaf, Mijn Handtekening, hoort Hem.

Er is ook geen beter middel om op het rechte spoor te wandelen dan dat. Je denkt misschien van niet. Je denkt: Nu ja, als wij dan toch ... en dit en dat en zus en zo ... nou, dan komt het er ook niet meer opaan, en dan doet ook iedereen maar wat goed is in zijn eigen oog. Dat dénk je. Maar als je gelooft een Vader te hebben, dan loopt het zo vast als een muur met je. Ik zeg niet dat je volmaakt bent, helemaal niet. Juist niet. Maar Hij is volmaakt. Hij. Hij is rein van ogen, hij kan het kwade niet zien. Je hebt geen rust hoor. Als je en Vader hebt, dan heb je geen rust. Terug. En wordt mijn vlees door 't kwade licht verrast, - ken je nu die verborgen omgang met de Heere - Vader laat het me toch niet overheren. Ik ga zeker naar de hel hoor. Ja, ik kan nooit meer zalig worden. Maar Hij. Hij heeft gedacht aan Zijn genade. Dat kan je niet begrijpen, hè. Ja, dat je bij wijze van spreken het ene ogenblik gooi je het weg - ik bedoel, alles wat God mishaaft - en het andere ogenblik dan raap je het weer op. Hoe is het toch mogelijk.

Nu ja, daarom staat het er ook: Uw Naam worde geheiligd. Daarom juist. Het staat in het teken van - dat is zo schitterend gezegd in de Heidelberger - Dat is: GEEF ons alstublieft Heere. Maar, nogmaals, bij Hem is dan ook raad, bij Hem ALLEEN. En bij Hem is het medicijn. In alles.

Heb je een keihard hart? O, het kan zo hard niet zijn - ik heb weleens gedacht, ik geloof dat ik zelf de hardste ben van de hele wereld - dat er niets indruk op je maakt, je kunt lezen, je kunt preken, bidden - je kunt niets, maar ik bedoel maar - maar het stelt niets voor. Nee, het hardste hart breekt aan deze Naam, aan deze Zaligmaker. De onverschilligste, de oneerbiedigste jongen in de kerk gaat opeens luisteren. Naam. Hij hoort ook z'n naam noemen.

Ja, er is geen einde aan, maar wij gaan naar huis en bij leven en welzijn nog een keertje verder met het antwoord.

Maar ik hoop dat je iets van de hemelse muziek hebt mogen horen, de hemelse toonzetting. En dat je daar blij mee werd en wordt. En dat je zegt: Dat is nu echt het oude, nieuwe Evangelie. O, laat me er bij blijven, Heere. Geef ons dat wij U recht

CATECHISMUS ZONDAG 47

kennen.

AMEN